

Obrovská svítící koule vrhala do kosmu světlo jako oslňující topaz – ale nebylo to slunce. Takže tato planeta dokázala průzkumníky dlouho klamat. Teprve po sestupu na nízkou orbitu si objevitelé všimli, že se jedná o planetu v systému dvojhvězdy a nikoli o třetí slunce.

Zprvu se zdálo jisté, že na takové planetě nemůže nic žít, lidé už vůbec ne. Přesto obří hvězdy G1 a G2 obíhaly kolem společného středu s mimořádnou pravidelností a Tatooine kolem nich obíhal v dostatečné vzdálenosti, aby umožnil rozvoj poměrně stabilního, i když výjimečně horkého podnebí. Tato planeta byla pokryta z větší části vyprahlou pouští a její nezvykle žlutá zář připomínající hvězdu byla výsledkem záře dvou sluncí, která pražila do písečných dun a plání bohatých na sodík. A toto sluneční světlo dnes najednou blýsklo na tenkém plášti kovového tělesa, které se šílenou rychlostí řítilo k atmosféře.

Chaotický kurz, po němž se galaktický křižník pohyboval, byl záměr a nikoli následek poškození, naopak se zou-

fale snažil škodě vyhnout. Těsně kolem trupu mu klouzaly dlouhé paprsky koncentrované energie a ten barevný ničivý rej vypadal jako hejno duhových štítovců usilujících o to, aby se mohli přisát k většímu, unikajícímu hostiteli.

Jednomu z těch zkoumavých, pátrajících paprsků se podařilo letící lodi dotknout a zasáhnout solární směrový stabilizátor. Jeho špička se roztránila a do kosmu se rozlétly úlomky kovu a plastu jako drahokamy. Zdálo se, že se plavidlo otřásl.

Najednou se v dohledu objevil zdroj těch četných energetických paprsků – pomalu se šinoucí imperiální křižník, jehož mohutný obrys se jevil jako kaktus desítkami stanovišť těžkých zbraní. Světlo proudící z těch ostnů pohaslo, protože křižník už byl dostatečně blízko. Na menší lodi se v místech zásahů občas objevily výbuchy a světelné záblesky.

Lodí otřásla další vzdálená exploze – ale pro Artoo Detoo a See Threepia rozhodně vzdálená nebyla. Po nárazu se odráželi od stěn úzkého koridoru jako kuličky v ložisku starého motoru.

Při pohledu na tu dvojici by člověk předpokládal, že vysoký stroj humanoidního typu, Threepio, je velitel, zatímco podsaditý trojnohý robot Artoo Detoo je podřízený. Ale ve skutečnosti si byli ve všem rovni, přestože Threepio by se nad tím názorem pohrdavě ošklíbal. Ovšem až na upovídanost, v té Threepio jasně vedl, jak jinak.

Koridorem otřásla další exploze a Threepio ztratil rovnováhu. Jeho menší společník byl na tom v takových chvílích

lépe, protože jeho krátké, válcovité tělo mělo nízké těžiště a tlusté nožky měl opatřené kleštinami.

Artoo vzhlédl k Threepiovi, který se ve snaze neztratit rovnováhu opíral o stěnu koridoru. Malý robot pozorně obhlížel otřískaný trup svého přítele a světla kolem jeho jediného mechanického oka záhadně blikala. Dříve nablýskaný bronzový plášť vysokého robota pokrývala patina kovových pilin a prachu a objevilo se i několik viditelných promáčklín – to vše následkem ran, které utrpěla povstalecká loď, na jejíž palubě cestovali.

Poslední útok provázelo vytrvalé hluboké hučení, které nedokázal přehlušit ani nejhlasitější výbuch. Potom to basové drnění bez jakéhokoli zjevného důvodu náhle utichlo a jediné, co bylo v jinak pustém koridoru slyšet, byl nepříjemný suchý praskot zkratovaných relé a pukání skomírajících obvodů. Lodí znovu začaly dunět výbuchy, ale ty byly od této chodby hodně daleko.

Threepio naklonil svou hladkou humanoidní hlavu na stranu. Kovové uši napjatě naslouchaly. Tohle napodobování lidského postoje bylo dost zbytečné – sluchové senzory Threepia byly plně všesměrové –, ale štíhlý robot byl naprogramovaný tak, aby dokonale zapadl do lidské společnosti. Toto programování zahrnovalo dokonce mimikry lidských gest.

„Slyšel jsi to?“ položil řečnickou otázku svému trpělivému společníkovi a myslel tím ten dunivý zvuk. „Vypnuli hlavní reaktor a pohon.“ Jeho hlas zněl užasle a starostlivě,

podobně jako u člověka. Kovovou dlaní si zkormoučeně třel matně šedé místo na boku, kam se udeřil o výztuhu lodního trupu a odřel si bronzový lak. Threepio na svůj vzhled pečlivě dbal a takové věci mu dělaly starost.

„Šílenství, tohle je šílenství.“ Pomalu vrtěl hlavou. „Tentokrát budeme určitě zničeni.“

Artoo zpočátku nic neřikal. Soudkovitý trup se zaklonil, statné nožky se zapřely o palubu, a metr vysoký robot si zaujatě prohlížel strop nad hlavou. I když neměl žádnou hlavu, aby ji mohl při naslouchání naklonit jako jeho přítel, Artoo i tak dokázal vzbudit stejný dojem. Z reproduktoru mu zazněla krátká série pípnutí a cvrlikání. I citlivému lidskému sluchu by to znělo jen jako praskání statické elektřiny, ale pro Threepia ty zvuky tvořily slova, zřetelná a jasná jako stejnosměrný proud.

„Ano, předpokládám, že pohon vypnout museli,“ připustil Threepio, „ale co teď budeme dělat? Nemůžeme vstoupit do atmosféry, když máme hlavní směrový stabilizátor zničený. Nemůžu uvěřit, že se prostě vzdáme.“

Najednou se objevila skupina ozbrojených lidí se zbraněmi v rukou. Tváře měli starostmi zvrásněné stejně jako uniformy, a vyzařovalo z nich odhodlání zemřít.

Threepio se mlčky díval, dokud nezmizeli za vzdáleným ohybem koridoru, pak se podíval znovu na Artoo. Menší robot nezměnil svoji pozici prozrazující naslouchání. Threepio také stočil pohled vzhůru, i když věděl, že Artoo má smysly o něco ostřejší než on.

„Co je, Artoo?“ Odpověděla mu krátká řádka pípnutí. Za chvíli už žádné vysoce citlivé senzory nebyly nutné. Na okamžik se v koridoru rozhostilo hrobové ticho. Pak cosi slabě zaškrábalo, jako kočka na dveře, ozývalo se to odněkud shora. Ten zvláštní zvuk provázel dusot kroků a pohyb těžké výstroje kdesi po trupu lodi.

Když zaznělo několik tlumených explozí, Threepio zamumlal: „Někde nad námi prorazili dovnitř. Tentokrát kapitán neunikne.“ Otočil se a zahleděl se dolů na Artoo. „Myslím, že bychom měli...“

Než stačil domluvit, vzduch zaplnil skřípot řezaného kovu a opačný konec koridoru ozářil oslepující fotochemický záblesk. Někde v těch místech se s útočnými střetla skupinka ozbrojených členů posádky, která před několika minutami proběhla kolem robotů.

Threepio odvrátil tvář a křehké fotoreceptory – právě včas, aby se vyhnul úlomkům kovu, které letěly koridorem. Na vzdáleném konci se ve stropě objevila zubatá díra a dovnitř začaly dopadat lesklé postavy jako velké kovové kapky. Oba roboti věděli, že žádný stroj se nevyrovná pružnosti, s níž se ty útvary pohybovaly a okamžitě zaujímaly bojové postavení. Nově přichozí byli lidé v bitevních pancířích, žádné stroje.

Jeden z nich se podíval přímo na Threepia – vlastně ne, ne na něj, pomyslel si zpanikařený robot horečně, ale kamsi za něj. Voják tím směrem zamířil velkou pušku v opacovaných rukou – příliš pozdě. Do hlavy ho zasáhl paprsek

intenzivního světla a všude kolem se rozlétly úlomky zbroje, kostí a kusy masa.

Polovina útočících císařských vojáků se otočila a začala pálit do koridoru – a mířila kolem obou robotů.

„Rychle – tudy!“ zavelel Threepio v úmyslu ustoupit před císařskými vojáky. Artoo se obrátil s ním. Udělali sotva několik kroků, když před sebou spatřili povstaleckou posádku, která střílela koridorem na opačnou stranu. Během několika vteřin se chodba zaplnila dýmem a křižujícími se energetickými paprsky.

Červené, zelené a modré výboje se odrážely od leštěných panelů stěn a podlahy nebo vyrývaly v kovovém povrchu dlouhé rýhy. Nad vši tou anorganickou destrukcí se ozýval křik zraněných a umírajících lidí – podivně nerobotský zvuk, napadlo Threepia.

Jeden paprsek udeřil do podlahy kousek od robotovy nohy a současně druhý paprsek roztříštil stěnu přímo za ním, takže se obnažily jiskřící obvody a řady kabelů. Síla dvojího výbuchu srazila Threepia do potrhaného vedení, kde ho tucet různých proudů proměnilo ve škrábající se, kroučící se figurínu.

Jeho kovovými nervy probíhaly podivné vjemy. Nepůsobily mu žádnou bolest, jen zmatené signály. Pokaždé, když se pohnul a pokusil se uvolnit, znovu to prudce zapraskalo a odtrhly se další součástky. Hluk a umělé blesky kolem něj neustávaly, protože bitva nepřestávala zuřit.

Koridor se začal zaplňovat dýmem. Artoo Detoo popojížděl kolem a snažil se přítele vysvobodit. Malý robot zůstal

vůči šířavým energetickým paprskům v chodbě lhostejný. Jeho konstrukce byla tak malá, že většina paprsků stejně prolétala nad ním.

„Pomoc!“ zaječel Threepio, kterého náhle vyděsila nová zpráva z interního senzoru. „Myslím, že se něco taví. Uvolni mi levou nohu – mám problém poblíž pánevního servomotoru.“ Jeho tón se jako obvykle změnil z žadonění v peskování.

„Tohle všechno je tvoje vina!“ vykřikl zlostně. „Měl jsem mít dost rozumu a nevěřit logice polovičního termoplášťového montéra. Nevím, proč jsi trval na tom, abychom opusťili vyhrazené stanoviště a šli do téhle hloupé přístupové chodby. Teď už je všechno jedno. Celá loď bude určitě...“ Artoo Detoo mu do toho lamentování skočil zlostným pípáním a houkáním, při tom však nepřestával odborně řezat a tahat za vysokonapěťové kabely.

„Opravdu?“ odsekl Threepio. „Ty taky, ty prťavý...!“

Chodbou otřásla mimořádně silná exploze a přehlušila zbytek robotovy věty. Vzduch zaplavil štiplavý kouř propalovaných panelů a všechno zahalil.

• • •

Dva metry vysoký. Dvounožec. Kolem jeho postavy vlál černý plášť a tvář se věčně skrývala za bizarní, byť funkční kovovou mřížkou dýchací masky – Temný pán ze Sithů budil respekt a hrůzu, když rázně procházel koridory povstalecké lodě.

Kroky všech Temných pánů následoval strach. Ovzduší zla, které obklopovalo tohoto Temného pána, bylo tak silné a děsivé, že i otrlí císařští vojáci couvali a nervózně si mezi sebou mumlali. Dříve tak odhodlaní členové povstalecké posádky při pohledu na černou zbroj – zbroj, která byla sice černá, ale zdaleka ne tak temná jako myšlenky v hlavě pod helmou – přestali vzdorovat, rozprchli se a v panice utekli.

Tu mysl nyní ovládal jediný cíl, jedna myšlenka, jediná posedlost. Hořela v mozku Darth Vadera, když zahýbal do další chodby dobytého bitevníku. Kouř se už začal rozptylovat, i když trupem lodi se stále ozývala vzdálená střelba. Tady bitva skončila a přesunula se dál.

Pouze robot se dokázal volně pohnout, když Temný pán prošel. See Threepio se konečně vyprostil z posledního kabelu, který ho svíral. Kdesi za ním, v místech, kde nelitostní císařští vojáci likvidovali poslední zbytky povstaleckého odporu, se ozýval lidský křik.

Threepio pohlédl dolů a uviděl jen sežehlou palubu. Když se rozhlédl, měl hlas plný starostí. „Artoo Detoo – kde jsi?“ Zdálo se, že kouř se ještě trochu rozptýlil. Threepio se zahleděl chodbou do dálky.

Zdálo se, že tam Artoo Detoo stojí. Nedíval se však směrem k Threepiovi. Naopak to vypadalo, že malý robot napjatě strnul. Nad ním se skláněla jakási lidská postava – dokonce i Threepio se svými elektronickým fotoreceptory měl potíže proniknout pohledem čpavý dým, který se tu vznášel. Postava byla mladá, štíhlá a půvabně krásná, po-

kud mohl Threepio soudit podle neexaktních lidských standardů. Drobná ruka se jakoby pohnula před trupem Artoo.

Threepio k nim zamířil, zrovna když dým znovu zhoustl. Ale když došel na konec chodby, stál tam jen Artoo a čekal na něj. Threepio se nejistě rozhlédl. Roboti občas trpí elektronickými halucinacemi – ale proč by tou halucinací měl být člověk?

Pokrčil rameny... Vlastně proč ne, zvláště když vezmeme v úvahu zmatek uplynulých hodin a dávku motorového proudu, kterou nedávno schytl. Nemělo by ho překvapit nic, co jeho zřetězené vnitřní obvody vyprodukovaly.

„Kde jsi byl?“ zeptal se Threepio nakonec. „Nejspíš ses schovával.“ Rozhodl se, že se o domnělém člověku nebude zmiňovat. Pokud to byla halucinace, nebude poskytovat Artoo zadostiučinění informací o tom, jak vážně nedávné události pocuchaly jeho logické obvody.

„Budou se vracet tudy,“ pokračoval, ukazoval do chodby a nedával malému automatu šanci odpovědět, „a budou hledat, kdo z posádky přežil. Co teď budeme dělat? Strojům v majetku povstalců neuvěří, že nevíme nic důležitého. Pošlou nás do dolů na koření v Kesselu nebo nás rozeberou na náhradní součástky pro jiné, méně hodnotné roboty. Pokud nás tedy nebudou považovat za potenciální programové pasti a rovnou nás nerozstřílejí na prach. Jestli se ne...“ Ale Artoo se už otočil a šinul se chodbou pryč.

„Počkat, kam jdeš? Copak mě neposloucháš?“ Threepio zaklel v několika jazycích, z nichž některé byly čistě stro-

jové, a hbitě spěchal za přítelem. Pomyslel si, že když Artoo chce, umí mít pěkně uzavřené okruhy.

• • •

Koridor před řídicím centrem galaktického křižníku byl nacpaný zachmuřenými zajatci, které sem nahnali císařští vojáci. Někteří tu leželi zranění, jiní umírali. Několik důstojníků oddělili od vojnů, takže ti teď stáli v osamělé skupince a vrhali vzdorné pohledy a hrozby na mlčenlivý oddíl vojáků, kteří je hlídali.

Jako na povel však všichni – císařští vojáci stejně jako povstalci – ztichli, když se za ohybem chodby objevila mohutná postava v plášti. Dva z dosud odhodlaných, vzdorujících důstojníků rebelů se roztrásli. Postava se před jedním z těch mužů zastavila jako černá hora a beze slova natáhla paži. Masivní ruka sevřela muže kolem krku a zdvihla ho z paluby. Povstalecký důstojník vypouklil oči, ale nepromluvil.

Jeden císařský důstojník, s pancéřovou přilbou posunutou do týla, takže byla vidět čerstvá jizva po energetickém paprsku, který mu pronikl štítem, se rychle vyřítit z velitelské kabiny bitevníku a rázně zavrtěl hlavou. „Nic, pane. Informační vyhledávací systém je vymazaný.“

Darth Vader přijal tuto informaci sotva postřehnutelným pokývnutím hlavy. Neproniknutelná maska se otočila a zahleděla se na mučeného důstojníka. Prsty obalené kovem se sevřely. Zajatec po nich hmátl a zoufale se je snažil povolit, ale marně.

„Kde jsou zprávy, které jste převzali?“ zamručel Vader nebezpečně. „Co jste udělali s informačními záznamy?“

„My jsme – neprevzali – žádné informace,“ zachrčel důstojník visící ve vzduchu, sotva schopen dýchat. Sebral zbytek sil k rozhořčenému výkřiku. „Tohle je... konzulární loď... copak jste venku neviděli... naše označení? Jsme na... diplomatické... misi.“

„Chaos ať pohltí tu vaši misi!“ odsekl Vader. „Kde jsou ty záznamy?“ Stiskl pevněji a jeho stisk byl vskutku hrozný.

Když důstojník nakonec odpověděl, bylo slyšet sotva přidušený šepot. „To ví jen... kapitán.“

„Tato loď nese znaky alderaanské soustavy,“ zavrčel Vader a jeho dýchací maska připomínající chrlič se naklonila blíž. „Je na palubě někdo z královské rodiny? Koho vezete?“ Silné prsty stiskly ještě víc a důstojník se zmítal stále horečněji. Jeho poslední slova byla natolik ztlumená a zdušená, že jim nebylo rozumět.

Vadera to nepotěšilo. I když tělo v jeho ruce definitivně a s hrůznou konečností bezvládně skleslo, ruka se svírala dál, až se ozvalo mrazivé praskání a lupání kosti, jako když pes cvaká drápy po plastové podlaze. Potom Vader znechuceně zasípal a konečně mrštil mrtvým mužem jako hadrovým panákem o vzdálenou stěnu. Několik císařských vojáků se přikrčilo právě včas, aby té strašlivé střele uhnulo.

Mohutná postava se prudce otočila a císařští důstojníci se pod pohledem zlověstné masky přikrčili. „Začněte tuto loď trhat kus po kusu, součástku po součástce, dokud ty záznamy

nenajdete. Pokud jsou tu cestující, chci je živé.“ Na chvílku se odmlčel a pak dodal: „Rychle!“

Důstojníci a mužstvo o sebe málem zakopávali, jak spěchali pryč – ne ve snaze co nejrychleji vykonat Vaderovy rozkazy, ale aby se dostali z jeho zlověstné přítomnosti.

• • •

Artoo Detoo se konečně zastavil v jednom prázdném koridoru, kde nebyl kouř a žádné stopy po bitvě. Ustaraný, zmatený Threepio mu byl v patách.

„Vlečeš nás přes půlku lodí, a kam...?“ Odmlčel se a užasle pozoroval, jak podsaditý robot natahuje jednu paži s kleštěmi a ucvakává pečeť na poklopu záchranného modulu. Okamžitě se rozsvítilo varovné červené světlo a chodbou se rozlehlo hluboké houkání.

Threepio se divoce rozhlížel všemi směry, ale chodba zůstávala prázdná. Když se znovu podíval na poklop, Artoo se už soukal do stísněné kabiny modulu. Byla dost velká, aby pobrala několik lidí, ale nebyla navržena k tomu, aby v ní cestovali mechanoidi. Artoo měl trochu potíže, než se do nešikovně malého prostoru vecpal.

„Hej ty,“ zvolal vylekaný Threepio káravě, „tam nemáš dovoleno lézt! Tohle je vyhrazeno jen pro lidi. Snad dokážeme císařské vojáky přesvědčit, že nemáme povstalecké na-programování a že jsme příliš cenní, než aby nás rozbili, ale jestli tě někdo tady uvnitř uvidí, nebudeme mít šanci. Vylez.“

Artoo nějak dokázal vklínit svoje tělo na sedadlo před miniaturním řídicím panelem. Trochu se naklonil a vychrlil na svého neochotného společníka proud hlasitých pípanců a pískání.

Threepio poslouchal. Nemohl se mračit, ale skvěle se mu dařilo tak působit. „Mise... jaká mise? O čem to mluvíš? Vypadáš, jako by ti v mozku nezbyl ani jeden integrovaný logický terminál. Ne... už žádná dobrodružství. Já to s císařskými risknu – a do tohohle nepolezu.“

Artoo zlostně elektronicky zadrněl.

„Nenazývej mě přitroublým filozofem,“ vyštěkl Threepio, „ty obtloustlá hroudo mazadel!“

Threepio měl v úmyslu ještě něco dodat, ale zadní stěna koridoru se roztříštila pod nárazem exploze. Úzkou spojovací chodbou prolétl prach a kovové střepy a vzápětí následovala řada druhotných výbuchů. Z odkryté vnitřní stěny začaly hladově vyskakovat plameny a odrážely se od zbytků leštěného pláště Threepia.

Štíhlý robot, mumlaje elektronickou verzi úsloví o upisování duše kdoví čemu, vskočil do záchranného modulu. „Toho budu litovat,“ zabručel slyšitelněji, když za ním Artoo aktivoval bezpečnostní dveře. Menší robot zacvakal řadou spínačů, zasunul kryt a zmáčkl tři tlačítka v určitém pořadí. Zaburácely odpálené západky a záchranný modul se vyřítil z ochromeného bitevníku.

• • •

Když vysílačka oznámila, že poslední hnízdo odporu na povstalecké lodi bylo vyčištěno, kapitán císařského křižníku se viditelně uvolnil. S potěšením poslouchal, jak postupují akce na zajatém plavidle, když tu na něj zavolal jeden z vyšších důstojníků dělostřelectva. Kapitán přešel k jeho stanovišti, zahleděl se na kruhový monitor a uviděl malou tečku, která padala k ohnivé planetě pod nimi.

„Tamhle letí další modul, pane. Pokyny?“ Důstojník držel ruku nad počítačem s baterií energetických děl.

Kapitán, plný důvěry v palebnou sílu a naprostou kontrolu pod svým velením, studoval nejbližší monitor s údaji o modulu. Všechny byly negativní.

„Zadržte palbu, poručíku Hijo. Přístroje ukazují, že na palubě není žádná forma života. Vypouštěcí mechanismus modulu musel dostat zkrat nebo obdržel chybovou instrukci. Neplýtvajte energií.“ Otočil se a spokojeně se zaposlouchal do hlášení o zajatcích a zabaveném materiálu, která k němu přicházela z povstalecké lodě.

• • •

Zář z explodujících panelů a vybuchujících obvodů se bláznivě odrážela od zbroje velitele úderného oddílu, který prohlížel koridor před sebou. Už se chtěl obrátit a přivolat vojáky za sebou, když si všiml, že po straně se cosi pohnulo. Zdálo se, že se to přikrčilo do malého, temného výklenku. Velitel si připravil pistoli, opatrně vykročil vpřed a do výklenku nahlédl.

V nejzazším koutě se tam chvěla drobná postava v bílém splývavém oděvu. Hleděla vzhůru na vojáka. Ten poznal, že stojí před mladou ženou a její fyzický popis se hodí na osobu, o kterou se Temný pán mimořádně zajímal. Voják se za krytem helmy zašklebil. Potkalo ho štěstí. Dostane pochvalu.

Nepatrně pootočil hlavu schovanou v helmě a promluvil do malého kondenzátorového mikrofonu. „Je tady,“ oznámil vojákům za sebou. „Nastavte na omrá–“

Nestačil větu dokončit, a ani pochvaly se už nedočká. Jakmile odvrátil pozornost od dívky a soustředil se na komunikátor, dívka se překvapivě rychle přestala třást. Najednou se objevila energetická pistole, kterou držela za zády, a dívka současně vyrazila z úkrytu.

Voják, který měl tu smůlu, že ji našel, padl jako první s hlavou proměněnou v hromadu roztaveného kovu a kostí. Tentýž osud potkal druhého opancéřovaného vojáka, který se přihnul za ním. Pak ženu zasáhl do boku zářivě zelený svazek energie a ta se okamžitě složila na palubu, s pistolí stále pevně sevřenou v drobné dlani.

Opancéřované postavy se shlukly kolem ní. Voják, na jehož paži byly insignie nižšího důstojníka, poklekl a otočil ji na záda. Zkušeným zrakem obhlížel omráčené tělo.

„Ta se z toho vzpamatuje,“ prohlásil nakonec a pohlédl vzhůru na své podřízené. „Podejte hlášení lordu Vaderovi.“

• • •